

'Çözüm süreci': Ne alacağız ne vereceğiz?

NE zaman böyle pazarlıkçı bir millet olduk, bilmiyorum, belki hep öyleydik.

İvmelenerek devam eden 'Çözüm süreci'ne de bir 'al-ver' dengesi olarak bakan, böyle baktığı için de afortta bekleyen maalesef çok insan var.

O insanlar Türkiye Avrupa Birliği ile tam üyelik müzakerelerini başlatmak için Kopenhag Kriterlerini yerine getirmeye uğraşırken de öyle bakıyorlardı meseleye: Avrupa'ya gireceğiz diye taviz veriliyor.

Oysa aynen bugün olduğu gibi o gün de, 'ver'ilen şeyler pazarlık yapıpına değil Türkiye'nin kendi vatandaşlarına veriliyordu: Daha fazla demokrasi, daha fazla insan hakları, daha fazla insanlık.

Bugün de, önce PKK'nın eli tetikten çekilecek, ardından silahlı unsurlar Türkiye'yi terk edecek ve en sonunda da 'Kürt sorunu' adı verilen sorunlar yumağı çözülmeye başlanacaksa, 'ver'ilecek şey, demokrasi ve insan haklarından başka bir şey değil.

Anlatmaya çalışayım:

'Kürt sorunu' adı verilen sorunlar yumağı, esas olarak eşitsizlikten, Kürtlere yönelik ayrımcılıktan kaynaklanan sorunlar.

Hemen itiraz gelecek biliyorum, 'Bu ülke bir Kürdü Cumhurbaşkanı bile yaptı' diyen aklievveler çıkacak. Ben de burada BDP Milletvekili Altan Tan'ın vakti zamanında söylediği bir sözü tekrar edeceğim: 'Bu ülkede her şey olabilir ama Kürt olamazsınız.'

Devletin asimilasyon yaptığını Başbakanı aracılığıyla ilan edip 'Artık yapmıyoruz, bu politikalar sona erdi' dediği bir ülkede yaşıyoruz. Kürtler kendilerini eşit hissetmiyorlar, önce devlet sonra da toplum tarafından dışlandıklarını, ikinci sınıf muamelesi gördüklerini, asimilasyona tabi tutulduklarını düşünüyorlar. Bu duygu sona ermeden de Kürt sorunu bitmez.

Tabii sorunun başlıca iki kaynağı var. Birincisi devlet ve onun politikaları, gündelik uygulamaları, yasaları vs. İkincisi ise toplum ve onun davranışları.

Birincisini çözmek görece kolay. Anayasada, yasalarda, yönetmeliklerde değişiklikler yapılır, kararlı uygulayıcılarla sorun çok da uzun olmayan bir sürede ortadan kalkar.

Ya toplum? Bunu çözmek daha fazla zaman alacaktır. Ama toplumun da değişmesi gerektiğini şimdiden gören, fark edenler, var olan bu meseleyi bir 'Türk sorunu' olarak iyice gözümüze sokuyorlar.

Gerçeklerden kaçılmaz. Toplumda böyle bir gerçek var ama bununla başa çıkılması gibi bir zorunluluk da var.

Başbakan o yüzden, kendince din silahına başvuruyor, dinin birleştiriciliğinden hareketle Kürtlerin eşitliğinin altını çizen konuşmaları kendi kamuoyuna yapıyor.

Ama bir de tersi var. Mesela Milliyetçi Hareket Partisi lideri Devlet Bahçeli'nin son konuşması. Bahçeli Kürtlerle eşit olma fikrini o kadar yadırgıyor ki, işi kendisi dahil siyasetçilere oy verip onları parlamentoya gönderen halka hakarete kadar varıyor.

Toplumdan kaynaklanan ırkçı ve ayrımcı tutumlarla yüzleşmede medyaya çok önemli görevler düşüyor. Burada doğru-yanlış, iyi-kötü ayrımlarının iyi yapılması, ırkçı ve ayrımcı tutumların yüceltilmemesi, hatta ayıplanması çok önemli.

Toplumda var olan ırkçı ayrımcı tutumla mücadele çok ama çok daha uzun soluklu olmak durumunda. Bakın en basiti Amerika'da, en azından 60 yıldır ırkçılığa karşı bir mücadele yürütülüyor.

İşin fenası, Türkiye'de ırkçı ve ayrımcı tutumlara karşı bir mücadele gerektiğini söyleyen çok az insan var. Esas ihtiyaç duyulan şey, sivil toplumda böyle bir mücadelenin başlatılması, medyanın ona destek vermesi.